

Danuta Piotrowska, Wojciech Piotrowski

Wenecja Górna, gm. Żnin, woj. bydgoskie

Informator Archeologiczny : badania 15, 207-208

1981

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

niej. Wytyczono wykop o wymiarach 10 x 10 m. Eksplorowano do calca ćwiartki A, C, D. Zadokumentowano fosę o głębokości 2,5 m i szerokości około 9 m. Wypełnisko fosy w górnej części stanowiła warstwa ciemno-brunatna, płaszczysta z dużą ilością polepy oraz z nielicznymi kamieniami pochodzącymi z rozsypiska wału. Materiał z tej warstwy jest bardzo nieliczny i przemieszany. Dno fosy wypełniały warstwy piaszczysto-gliniaste, z dużą ilością spalenizny i drobnych fragmentów polepy. Materiał z tych warstw można datować na XII-XIII wiek. W wypełnisku dna fosy znaleziono szkielet psa.

Materiały i dokumentacja znajdują się w Pracowni Archeologiczno-Konserwatorskiej PP PKZ O/Warszawa.

Badania będą kontynuowane.

ULUCZ
woj. krośnieńskie
Stanowisko 3

patrz
epoka brązu

WARSZAWA-WÓLKA ZERZEŃSKA
Stanowisko 25 "Stawy"

patrz
epoka brązu

WENECJA GÓRNA, gm. Żnin
woj. bydgoskie

Państwowe Muzeum
Archeologiczne
w Warszawie

Badania prowadziła mgr Danuta Piotrowska przy współudziale mgr Wojciecha Piotrowskiego. Finansowało PMA w Warszawie. Czwarty sezon badań. Osada wielokulturowa z późnej epoki brązu i wczesnego okresu żelaza oraz z wczesnośredniowiecza.

Prace prowadzono w odległości 30-40 m na północny wschód od wykopów z 1980 roku. Założono 11 wykopów, a w sumie eksploracją objęto 282 m². Nie stwierdzono obecności - jak w poprzednich sezonach badawczych - warstwy kulturowej zalegającej bezpośrednio pod humusem, gdyż prawdopodobnie wypłyca się ona postępując po stoku badanego wzniesienia w kierunku wschodnim i południowo-wschodnim. Odsłonięto 15 obiektów umownie nazwanych jamami, w tym 9 kultury łużyckiej, 5 wczesnośredniowiecznych, 1 nieokreślona. Większość jam dostarczyła licznego i różnorodnego materiału ceramicznego i kostnego.

Wśród jam "łużyckich" dominowały obiekty o kształtach w planie nieregularnych, w profilu nieckowatych, o największej miąższości wypełniska dochodzącej do 50 cm.

Jamy wczesnośredniowieczne można podzielić na dwa rodzaje: pierwszy reprezentują obiekty podłużne w planie, o prostokątnym lub nieckowatym profilu wypełniska, grubością sięgające 70-80 cm, drugi to jamy w planie owalne i okrągłe z wypełniskiem głębokim do 150-160 cm.

Ceramikę "łużycką" reprezentują ułamki naczyń datowanych na schyłek epoki brązu i Hallstatt C. Bardzo różnorodny, z pełną gamą form jest materiał ceramiczny wczesnośredniowieczny. Chronologicznie obejmuje okresy od fazy B do D/E wg. W. Hensla i wskazuje na intensywność osadnictwa w tym miejscu w ciągu długiego okresu czasu. Zestaw wszystkich wykopanych do tej pory typów naczyń wczesnośredniowiecznych sugeruje ciągłość zasiedlenia, lecz na tym etapie badań nie można tego jeszcze jednoznacznie potwierdzić. Brak śladów po słupach nasuwa hipotezę o istnieniu raczej nietrwałych konstrukcji naziemnych, lub takich, które nie były głębiej osadzone w ziemi. Spośród zabytków wydzielonych zwraca uwagę skupisko glinianych ciężarków, tkackich - identyczne jak te, z łużyckiego Biskupina - odkryte w jamie 2/81, poza tym natrafiono na szydła kościane i fragmenty żelaznych nożyków.

W roku przyszłym badania będą kontynuowane z zamiarem przede wszystkim uchwycenia skraju osady.

WOLIN
woj. szczecińskie
Stanowisko 1

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materiałnej
Zakład Archeologii Nadodrza
Pracownia Archeologiczna
w Wolinie

Badania prowadzili doc. dr hab. Władysław Filipow-
wiak /kierownik badań/ i mgr Jerzy Wojtasik. Fi-
nansował IHKM PAN. Piąty sezon badań. Wczesne
średniowiecze.

Wykop pogłębiono o dalsze 30-40 cm odsłaniając kolejną warstwę XIV, w której wystąpiły drewniane konstrukcje domów oraz w południowej części ulica o przebiegu wschód-zachód tzn. z miasta w kierunku portu. Domy, konstrukcji międzysłupowej, były posadowione na tych samych działkach, jak w warstwach wyżej zalegających i o podobnych rozmiarach, do 6 m długości. Zachowane na obszarach zabudowań resztki dranic i belek sugerują, że są to pozostałości po podłogach.

Wspomniana ulica o szerokości około 2 m była zbudowana z legarów, na które położono poprzecznie dranice i zaklinowane półpnie.

Na miejscu zabudowań i ulicy przeważały nawarstwienia próchnicy zmieszanej z mierzwą, piaskiem i miejscami gliną. Znalaziono tu resztki